

FARKAS WELLMANN ÉVA

Becsukok most

Becsukok most egy ablakot.
Más szenvedése sose nézzen.
A keresztútnál hagylak ott.
Akad majd, aki megigézzen.

Kintre szakadt a benti csend.
Helyén őről a világ malma.
A készüléked bírja még, kicseng.
Aztán mintha hangjába halna.

Készenlétben áll, ami visszaváltson.
Lassan tükörképedre hagylak.
Nem szívároghatsz át a rácson.
Reám csukódik minden ablak.

És hosszan élhatsz

Tiszteld apádat és anyádat,
és hosszan élhatsz majd ezen a földön.
Tiszteld, mert van hová visszanézned,
látni: hogy lettél te a börtön.

Tiszteld szülőd, mert érted eljegyezte
magát az örök ébrenléttel,
fájdalmat szabadított magára,
túlzott örömmel maga bírt el.

Elhagyta miattad nyögve szerzett,
féltett önzését és magányát,
mikor mindebbe belebőgtél,
felmondott a gáláns halálnál,

kételyeit és milliónyi
gátlását mind reád ruházta,
hogy belső békéddé lehessen
mindez – vagy mindennek hiánya.

Miből fakadnál – tisztelj mindent.
Ne elemezd, a szellemed mi.
S ha azt mondod, hogy nincs ez így,
tiszteld, mert szabad vagy ezt tehetni.

FARKAS WELLMANN ÉVA (1979) Békéscsaba